

PAPA FRANJO

Kršćanska nada

Papina kateheza na općoj audijenciji
u srijedu 15. listopada 2014.

Draga braćo i sestre, dobar dan!

U posljednje smo vrijeme govorili o Crkvi, o našoj svetoj majci hijerarhijskoj Crkvi, putujućem Božjem narodu. Danas se želimo zapitati: što će na kraju biti od Božjeg naroda! Što će biti sa svakim od nas? Što bismo trebali očekivati? Apostol Pavao hrabrio je kršćane iz solunske zajednice, koji su si postavljali ista ta pitanja, i nakon svog obrazloženja izrekli su ove riječi koje se ubrajaju među najljepše u Novom zavjetu: "I tako ćemo uvijek biti s Gospodinom" (1 Sol 4, 17). To su jednostavne riječi, ali u njima je zgusnuta veoma velika nada! Znakovito je kako Ivan u Knjizi Otkrivenja, vraćajući se intuiciji prorokâ, opisuje posljednju, definitivnu dimenziju u sljedećim izrazima: "I Sveti grad, novi Jeruzalem, vidjeh: silazi s neba od Boga, opremljen kao zaručnica nakićena za svoga muža" (Otk 21, 2). Eto što nas čeka! I eto što je, dakle, Crkva: to je Božji narod koji slijedi Gospodina Isusa i koji se pripravlja iz dana u dan na susret s njim, kao zaručnica za svog zaručnika. I to nije samo puki izraz: to će biti prava i istinska svadba! Dà, jer Krist, postavši čovjekom poput nas i učinivši od svih nas jedno sa sobom, svojom smrću i uskrsnućem, doista nas je zaručio i učinio od nas kao naroda svoju zaručnicu. A to nije ništa drugo već ispunjenje nauma zajedništva i ljubavi kojeg je Bog gradio tijekom čitave povijesti, povijesti Božjeg naroda kao i povijesti svakog od nas. Gospodin je taj koji to vodi.

Ima još jedan element koji nas dodatno tješi i koji nam otvara srce: Ivan nam kaže da je u Crkvi, Kristovoj zaručnici,

vidljiv "novi Jeruzalem". To znači da Crkva, osim što je zaručnica, pozvana je postati grad, simbol par excellence ljudskog suživota i relacionalnosti. Kako je lijepo, dakle, moći već sada kontemplirati, prema drugoj veoma sugestivnoj slici iz Otkrivenja, sve narode okupljene zajedno u tome gradu, kao u nekom šatoru, "Božjem šatoru" (usp. Otk 21, 3)! U tome ozračju slave neće više biti osamljenosti, zastranjenjâ ni bilo kakvih razlikâ – društvene, etničke i religijske naravi – nego ćemo svi biti jedno u Kristu.

U svjetlu tog čudesnog i divnog prizora, naše se srce mora osjetiti snažno učvršćenim u nadi. Vidite, kršćanska nada nije jednostavno želja, znamenje, nije optimizam: za kršćanina nada je očekivanje, gorljivo, žudno očekivanje posljednjeg i konačnog ispunjenja otajstva, otajstva Božje ljubavi, u kojem smo ponovno rođeni i već živimo. To je očekivanje nekoga koji dolazi: Krista Gospodina koji nam je svakim danom sve bliži i koji nas dolazi uvesti konačno u puninu svoga zajedništva i svoga mira. Crkva dakle ima zadaću održati zapaljenom i jasno vidljivom svjetiljku nade, da može nastaviti svijetliti kao sigurni znak spasenja i da može čitavom ljudskom rodu osvjetljivati put koji vodi ususret Božjem milosrdnom licu.

Draga braćo i sestre, eto dakle što očekujemo: Isusov povratak! Crkva zaručnica čeka svoga zaručnika! Moramo se međutim, vrlo iskreno, zapitati: jesmo li doista svijetli i vjerodostojni svjedoci toga očekivanja, te nade? Žive li naše zajednice još uvijek u znaku prisutnosti Gospodina Isusa i u

usrdnom očekivanju njegova dolaska, ili su umorne, tromе, bezvoljne? Jesmo li i mi u opasnosti da nam ponestane ulja vjere, radosti? Budimo budni!

Zazovimo Djevicu Mariju, majku nade i kraljicu neba, da uvijek sačuvamo stav slušanja i očekivanja, tako da uzmognemo već sada biti prožeti Kristovom ljubavlju i jednoga dana biti dionici neprolazne radosti, u punom zajedništvu s Bogom, i ne zaboravite, nikada ne zaboravite: "I tako ćemo uvijek biti s Gospodinom" (1 Sol 4, 17).